

WSOY

MARI
LUOMA



MYSTEERIMESTARIT
OLIVIA & ICARUS



KULTAKUTRIN KOHTALO

3

Kiitos upeasta residenssikuukaudesta Edinburghissa
WSOY:n kirjallisuussäätiölle.



Ensimmäinen painos

Teksti ja kuvat © Mari Luoma ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52447-3

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

MARI
LUOMA

MYSTERIMESTARIT
OLIVIA & ICARUS
KULTAKUTRIN KOHTALO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI



"Karhujen
mökki"

Kaupunki →





PROLOGI

Esityslavan lamput olivat kirkkaat. Tyttö oli hermostunut eikä olisi halunnut astua verhon takaa valoihin. Otsalla tuntui kylmä hiki ja sydän löi epätahtia rinnassa. Suussa maistui yhä hunajaiselta.

Hänen pitäisi laulaa vain yksi laulu, siinä kaikki. Eikä laulaminen koskaan hermostuttanut häntä, olihan hän esiintynyt usein koulun juhlissa. Mutta tietysti juuri tänään hänellä piti olla kurkku kipeänä. Typerä kesäflunssa. Hän heilautti kultaiset hiuksensa olkansa yli ja yritti näyttää itsevarmalta ja huolettomalta.

Joku kuulutti lavalla hänen nimensä ja yleisö puhkesi hurraamaan ja taputtamaan. Jalat vapisten hän astui esiin ja käveli mikrofonin luo. Viimeisellä askeleella hän horjahti, ja silloin muutama paikalla olija alkoi tajuta, ettei tilanne ollut normaali. Kauniiseen kesäiltaan oli hiipimässä jotain pimeää ja pahaa.

Hän tarttui mikrofoniin ja avasi suunsa. Ulos ei tullut edes pihahdusta.

Maailma alkoi pyöriä hänen ympärillään. Eturivin aikuiset nousivat ylös puisilta penkeiltä.

Hänen katsomossa istuva paras ystävänsä alkoi kirkua.

Joku soitti ambulanssin.

Apu tulisi kuitenkin liian myöhään.

Suussa maistui yhä hunaja, kun hän sulki silmänsä viimeisen kerran.



LUKU 1

Minun nimeni on Olivia Corbin ja olen tällä hetkellä hermoraunio.

Oli alkusyksyinen sunnuntaiaamu ja istuin kotimme sohvalla Isacin kanssa. Tuijotimme molemmat jännittyneinä olohuoneen seinällä roikkuvaa suurta käkikelloa. Kun se kymmenen minuutin päästä olisi tasan kello yhdeksän, pieni lintu ilmestyisi ulos kukkumaan ja vieraamme saapuisi.

Siitä, miten minä olin päätynyt suurkaupungin prameimmalle asuinalueelle isoon luksuskotiin istumaan samalle sohvalle Isac Icaruksen, kuuluisan yksityisetsivän kanssa, oli olemassa lyhyt ja pitkä tarina. Lyhyt tarina oli se, että me heräsimme, söimme aamiaista ja istuimme sitten alas yököttävän rumalle, sinipunakuvioiselle sametti-sohvalle kankeina kuin sadetta odottavat tatit. Pitkä tarina puolestaan alkoi jo useamman kuukauden takaa, siitä kun

minä ja Isac tutustuimme ensimmäisen murhatutkimuksemme parissa.

Silloin minä olin vielä oppilaana Koreilevassa Kurjessa, vanhanaikaisessa tyttöjen sisäoppilaitoksessa, jonne ainoa elossa oleva sukulaiseni – eli isosetäni – oli minut passittanut. Etsivä Isac Icarus kutsuttiin paikalle, kun koulusamme tapahtui murha, ja aluksi emme pitäneet toisistamme lainkaan. Kesti hetken, ennen kuin tajusimme, että meitä yhdisti rakkaus klassisiin rikosromaaneihin, kuten Hercule Poirotiin ja Sherlock Holmesiin. Ja vaikka Isacin prameat puvut ovat kuosiltaan yhtä kauheita kuin sohva jolla istuimme, hän on loppujen lopuksi ihan mukiinmenevä etsivä, vaikkei olekaan minun veroiseni.

Kun minä sain murhaajan Isacin avustuksella nalkkiin, kävi niin että koko Koreileva Kurki lakkautettiin. Silloin isosetäni päätti minun ja Isacin olevan sen verran hyvä parivaljakko, että minun pitäisi jatkossa asua Isacin kanssa ja ryhtyä ihan oikeaksi etsiväksi aivan kuin Sherlock Holmes ja hänen apurinsa John Watson (minä tietenkin olen Sherlock Holmes ja Isac on Watson!).

Okei, ei isosetä ihan sillä tavalla sanonut, mutta Isacin luokse minä kuitenkin muutin. Me olemme myös ehtineet ratkaista toisenkin murhatapauksen kesän aikana, joten minun mielestäni olen jo oikea etsivä eikä minun

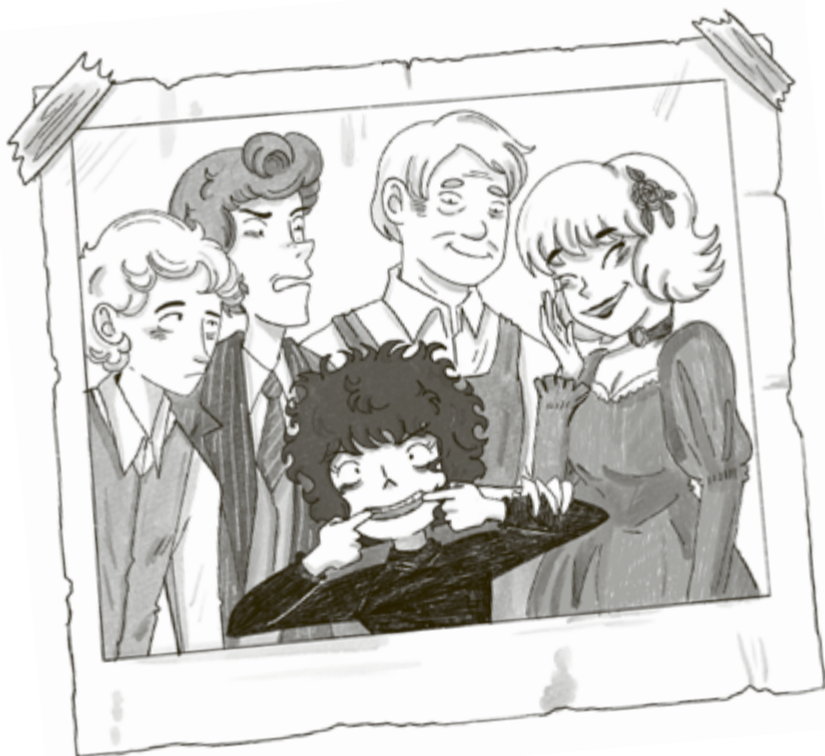
tarvitsisi enää oppia yhtään mitään. Olen kuitenkin vasta 11-vuotias ja koska isosetä on yhä virallinen huoltajani, hän antoi minun valita julkisen koulun tai kotiopetuksen välillä. Pitkään pohdittuani valitsin kotiopetuksen ja tällä hetkellä me Isacin kanssa siis istuimme sohvalla odottamassa isosetäni järjestämää kotiopettajaa saapuvaksi.

”Ei kenenkään pitäisi joutua kohtaamaan yhtään opettajaa viikonloppuna”, valitin. ”Se on luonnonlakien vastaista!”

”Opettajasi pitää tietysti aluksi tutustua sinuun ja toisin päin, ymmärrät kai sen?” Isac sanoi kuin olisin ollut ihan idiootti.

”Eikö isosetä kertonut sinulle mitään tästä opettajasta? Nimeä tai ikää edes?” kysyin Isacilta, kun kotiopettajan saapumiseen oli jäljellä enää pari minuuttia.

”Ei kertonut”, Isac sanoi ja vaikutti jostain syystä yhtä jännittyneeltä kuin minäkin, vaikkei hänen tietysti tarvinnut mitään enää opiskella. Ehkä häntä hermostutti se, millainen ihminen tulisi jatkossa hänen luksuskotiinsa viitenä päivänä viikossa takoakseen jotain typerää matikkaa ja fysiikkaa kallelooni. Isacin kodissa kuitenkin ravasi jo valmiiksi kaikenlaisia ihmisiä, kuten hänen managerinsa Veera, kotiapulainen Jeremias ja viime aikoina myös eräs Julius. Hän on toimittaja, josta Isac ihan selvästi tykkää vaikka muuta väittääkin. Ei yksi kotiopettaja varmaan enää miltään tuntunut siihen päälle.



Minuutit kuluivat. Mitä lähemmäs kello tuli yhdeksää, sitä valppaammiksi me muutuimme. Kun ulkoa kuului auton tööttäys, pyörän kellon kilkatus tai mikä tahansa muu yllättävä ääni, nytkähdimme Isacin kanssa kuin vieteriukat ja katsoimme kohti asunnon ovea luullen, että ovikello olisi soinut.

”Mitä jos minä vihaan häntä?” kysyin peitelläkseni omaa hermostuneisuuttani, ja Isac huokaisi turhautuneen oloisena.

”Et voi vihata ketään, jota et edes tunne”, hän aloitti, mutta jatkoi sitten kertomalla, että kuka ikinä kotiopettajani sitten olikaan, hän olisi meillä aluksi vain kuukauden koeajalla. Jos koeajan jälkeen en tulisi hänen kanssaan toimeen, isosetä etsisi minulle uuden opettajan mitään kyselemättä.

Lopulta kellon pitkä viisari seisoj suoraa pystyssä ja pieni puinen lintu ilmestyi lujaa kaakattaen ulos luukusta. Se kukkui yhdeksän kertaa ja katosi sitten takaisin pesäänsä.

Koko asuntoon laskeutui painava hiljaisuus. Isac ja minä tuijotimme henkeä pidätellen kelloa, sitten minä siirsin katseeni oveen.

”Ehkä se opettaja ei tulekaan tänään”, sanoin ja pomppasin ylös sohvalta. Minulla oli parempaankin tekemistä kuin tyhjämpanttina odottaminen. Voisin esimerkiksi mennä puistoon leikkimään lemmikkikorppini Conanin kanssa tai soittaa ystäväilleni Helenalle ja Peterille.

Olin juuri laittamassa kenkiä jalkaani, kun asunnossa alkoi kaikua kimeä pimputus, joka sai minut ja Isacin pomppaamaan säikähdyksestä pystyyn.

Ovikello soi. Tällä kertaa ihan oikeasti.



LUKU 2

”Hyvää huomenta”, nariseva ääni tervehti oven avannutta Isacia. Minä olin jäänyt odottamaan kauemmas sohvan viereen. Hyvä niin, sillä oviaukossa seisova nainen näytti silmissäni viktoriaaniselta kummitukselta.

”Öh, tuota noin...” Isac sopersi hämmentyneenä itseään ainakin pään verran pidemmälle, harmaahapsiselle ja kurttukasvoiselle rouvalle.

”Minä olen neiti Moran”, nainen sanoi ja hänen äänensä kuulosti siltä kuin joku olisi yrittänyt avata saranoistaan ruostunutta ovea.

”Ah, ai joo!” Isacin ilme kirkastui ja hän kääntyi huutamaan minulle: ”Olivia, ei se olekaan kotiopettaja, vaan alakerran vanha mummeli! Istu vain rauhassa –”

”Alakerrassa asuu neiti Morgan, ei Moran”, minä sanoin ja Isacin korvat värjäytyivät nolostuksesta punaisiksi. Meillä oli tosiaan naapurina puolikuuro neiti Morgan, joten Isac ei selvästi ollut nähnyt tarpeelliseksi olla turhan



"Minä olen neiti Moran."

varovainen sanoissaan. Olin jo useaan otteeseen saanut todeta, että etsiväksi Isacin kasvomuisti oli ihan olematon.

”Krö-höm, pahoittelut! En katsonut tarkkaan, ettehän te nyt niin vanha olekaan...” Isac sopersi, mutta neiti Moran ei osoittanut kasvoillaan sen enempää loukkaantumisen kuin anteeksiannonkaan merkkejä.

”Olen tullut opettamaan nuorta Oliviaa. Saisinko tutustua uuteen oppilaaseeni?” neiti Moran kysyi ja Isac astui muitta mutkitta sivuun.

”Olkaa kuin kotonanne”, Isac mumisi ja vilkaisi sitten hermostuneena seinäkelloa. Tiesin, että hän kaipasi kotiapulaistamme Jeremiasta, joka oli erittäin hyvä huolehtimaan vieraista, mutta tämä tulisi töihin vasta tunnin päästä.

Neiti Moranilla oli valkoinen paita ja maata viistävä harmaa hame yllään. Kun hän käveli, näytti siltä kuin hän olisi leijunut aaveen lailla ilmassa, sillä kenkien kärjet eivät astuessa vilkkuneet hameen helman alta. Hänen jäiset silmänsä tuijottivat minua arvostelevasti ja hänen jo valmiiksi hapan ilmeensä vain happani lisää kuin aurinkoon unohdettu maito jokaisella askeleella.

Kun hän oli enää parin metrin päässä minusta, en mahtanut itselleni mitään ja tein maailman lapsellisimman tempun.

Otin jalat alleni ja juoksin huoneeseeni.

”Olivia! Mitä ihmettä –” kuulin Isacin huutavan ennen kuin pamautin oven kiinni.

”Anteeksi, ei Olivia yleensä ole tuollainen”, Isac kuului selittävän nolona eikä ilmeisesti tiennyt, mitä hänen pitäisi seuraavaksi tehdä. En tiennyt minäkään, siis mitä hänen pitäisi tehdä, mutta tiesin tarkalleen miten minun itseni tulisi toimia.

Minun täytyisi tulla ulos huoneestaani ja pyytää anteeksi. Se oli viimeinen asia, jonka halusin tehdä, mutta vaihtoehtoja ei ollut. En voisi piilotella täällä ikuisesti. Kuka tietää, ehkä neiti Moran oli ihan oikeasti kummitus, joka kohta haamuilisi oven läpi huoneeseeni ja kiroaisi minut opiskelemaan matematiikkaa lopun ikäni ellen kohdaisi häntä itse silmästä silmään.

No, tuskin uusi opettajani oli oikeasti aave, mutta menisyyden haamu hän ainakin oli; neiti Moran muistutti minua sataprosenttisesti kaikista niistä tiukkapipoisista rouvista, jotka olivat opettaneet minua Koreilevassa Kurjessa. Neiti Moranin oli tarvinnut vain vilkaista minua, ja saatoin lukea hänen ajatuksensa; että olin typerä, kuriton lapsi jolle hädin tuskin edes kannatti yrittää opettaa mitään.

Ainoa toivoni oli, että neiti Moran kyllästyisi seuraani heti alkuunsa ja lähtisi itse kälppimään ennen koeaikansa loppumista.

”Olivia! Olivia, tänne takaisin ja sassiin!” Isac huusi oveni läpi. Minua ärsytti, koska olin juuri tulossa ulos ihan omasta päätöksestäni ja nyt vaikutti siltä kuin olisin antanut hänen pomotella minua.

Nappasin mukaani yhden lyijykynistäni huoneeni kirjoituspöydältä ja avasin oven hitaasti.

”Anteeksi”, sanoin, vaikken tarkoittanut sitä. ”Unohdin kynäni.”

Isac kohotti minulle kulmiaan ja tiesin, että saisin selittää hänelle kaiken heti, kun neiti Moranin tutustumiskäynti olisi ohi. Neiti itse seisoj yhä samassa kohtaa kuin pakoon rynnistäessäni. Hän katsoi minua jyrkän nokkansa vartta pitkin tuomitsevan oloisena ja ilmoitti sitten haluavansa tietää, millä tasolla olin missäkin kouluaineessa.

Vedin syvään henkeä ja valmistauduin sukeltamaan sisään elämäni piinallisimpaan kuukauteen.



LUKU 3

”Olet kamalan ennakkoluuloinen, tiesitkö?”

Isac pudisteli minulle päätään huvittuneen oloisena ja minä puolestani mulkoilin häntä tonnikalavoileipäni takaa murhaavasti. Neiti Moran oli juuri lähtenyt ja minä olin selittänyt Isacille juurta jaksaen, miksen todellakaan halunnut neiti Morania opettajakseni edes yhden kuukauden ajaksi.

”Ennakkoluuloni pitivät kyllä ihan paikkaansa”, sanoin ja muistutin Isacia siitä, miten neiti Moran oli kysellyt minulta sarjan kysymyksiä eri oppiaineista ja sitten muristellut suutaan vastauksilleni. Samaa olivat tehneet kaikki inhokkiopettajani aiemmin.

”Neiti Moran vain pudisteli päätään ja totesi sitten, että meillä olisi paljon opittavaa”, mumisin suu täynnä leipää.

”Mitä aineita sinulla on huomenna?” Isac kysyi ja haarukoi suuhunsa kanasalaatin rippeitä.

”Aamulla on matematiikkaa ja jos en kuole siihen, niin loppupäivä on biologiaa ja historiaa. Sitten olen vihdoin-

kin vapaa”, huokaisin. Isac nauroi, että minä olin kauhean dramaattinen.

Paraskin puhumaan! Isac itse oli nurissut jo pidemmän aikaa siitä, miten hänen pitää juoda joka päivä inhottavaa teetä, kun hän tekee videoita sosiaaliseen mediaan. Isacin julkkisimagoa etsivänä nimittäin sponsoroi eräs englantilainen teemerkki, mikä on tosi ironista, koska Isac ei ole ikinä vapaaehtoisesti edes vilkaissut teekannun suuntaan.

”Etkö sinä voi vain juoda kupista vettä? Eihän kukaan tietäisi, ettei se ole teetä”, ehdotin itsestään selvää ratkaisua hänen ongelmaansa.

”Muistat kai, että minun pitää ensi viikon lauantaina esiintyä syysmarkkinoilla ja maistaa *Gentleman’s Good Flavourin* uusia teemakuja”, Isac huokaisi. ”Siellä on kaikkea saksanpähkinän ja savulohen sekoituksesta vadelma-
kurkumaan ja ties mitä muuta. En usko pystyväni siihen ellen turruta aluksi makuhermojani”, Isac sanoi ääni inhosta väristen. ”Joten jos sinä kestät kuukauden ajan neiti Morania, minä pystyn kyllä juomaan päivittäin kupilisen kuumaa haisuvettä.”

Hymy levisi huulilleni. Isac oli kuin olikin todellinen ystävä.

Asunnon ovi takanamme avautui yllättäen ja melkein nielaisin voileipäni viimeisen haukkauksen väärään

kurkkuun. Pelkäsin, että neiti Moran olisi jostain syystä palannut takaisin, sillä hänelle oli annettu kotimme varavain. Huokaisin helpotuksesta, kun sisälle kävelikin Isacin manageri Veera.

”Moi tyypit! Ah, anteeksi, ei ollut tarkoitus häiritä kesken lounaan”, Veera sanoi ja Isac katsoi häntä kummissaan.

”Mitä sinä täällä teet, sinullahan on vapaapäivä?” Isac kysyi.

”Kiva nähdä sinuakin”, Veera mumisi ja vilkaisi sitten taakseen käytävään.

”Onko sinulla joku mukanas?” minä kysyin.

”Joo. Itse asiassa, minulla on teille asiakas”, hän sanoi ja pomppasimme Isacin kanssa ylös tuoleiltamme.

”Asiakas!” huusimme yhteen ääneen. ”Ihan oikea asiakas!”

Vaikka Isac mainostikin olevansa yksityisetsivä, meillä kävi todella harvoin asiakkaita. Moni otti yhteyttä häneen sähköpostitse tai sosiaalisen median kautta ja pyysi apua kaikenlaisissa pienissä jutuissa, esimerkiksi jonkin kadonneen esineen löytämisessä, mutta harvoin kukaan tuli käymään ihan paikan päälle.

”Tämä on aivan kuin dekkareissa!” intoilin, sillä juuri tällaiseksi olin aina etsiväntyön kirjojen perusteella kuvitellut.

”Älä nyt viivyttelä, Veera”, Isac alkoi hössöttää ja suki hiuksiaan. ”Kutsu asiakas tänne sisälle!”

Innostukseni keskellä en huomannut, miten Veera itse näytti kaikkea muuta kuin innostuneelta. Hän huokaisi syvään ja katosi takaisin käytävään. Hetken päästä hän palasi asuntoon sievän, mutta hyvin pelokkaan näköisen naisen kanssa.

”Hyvää päivää, minä olen etsivä Isac Icarus”, Isac esitteli itsensä ja kumarsi suurieleisesti asiakkaallemme, mikä näytti pöljältä. Sitten hän esitteli minut avustajanaan, ja minä menin jännittyneenä niaamaan kuin mikäkin idiootti.

”Hauska tavata”, nainen sanoi, vaikkei hän kuulostanut yhtään siltä, että hänellä olisi ollut hauskaa, sillä hänen äänensä väreili kuin itkevällä.

”Minä tästä lähdänkin...” Veera mumisi, mutta silloin nainen tarttui häntä käsivarresta ja katsoi Isacin manageria hädissään.

”Ole kiltti ja jää, Veera! Minä en pysty tähän yksin!”

”Öh, tuota, mistä oikein on kyse?” Isac ihmetteli meidän molempien puolesta ääneen. Silloin nainen kääntyi katsomaan meitä ja purskahti seuraavien sanojensa jälkeen lohduttomaan itkuun.

”Teidän täytyy auttaa minua. Joku yrittää murhata minut!”



Keikarietsivä Isac Icarus ja hänen työparinsa, nokkela 11-vuotias Olivia saavat vieraakseen hätääntyneen, kultatukkaisen kaunottaren, joka pelkää henkensä olevan uhattuna. Olivia ja Isac tuskin ehtivät aloittaa tutkimuksiaan, kun Kultakutri jo myrkytetään.

Epäiltyinä ovat naisen kolme asuin-
toveria, mutta asiaa mutkistaa, että yksi
heistä on Isacin manageri Veera. Kaikilla
kämppeiksillä tuntuu olevan jotain salatta-
vaa – eikä vähiten Kultakutrilla itsellään!



*Mysteerimestarit Olivia & Icarus on
dekkarisarja yli kymmenvuotiaille.
Sarjan edellinen osa Nukkeleikin loppu
sai Johtolanka Junior -palkinnon ja
avausosa Mintun makuinen murha valittiin
Arvid Lydecken -palkintoehdokkaaksi.*



9 789510 524473

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-52447-3